

צנוורה

האיסק

המבוקש

בארצות-הברית לא קיימת צנוורה לס-
רטים. את מקומה תסס דירוג. הניתן
עלידיי אנשי תעשיית הסרטים עצמם,
לסרטים היוצאים לשוק. דירוג מותר
לכל מותר לילדים בלויי הורים, מוגבל
ואסור (מסומן באות "אקס"). כלומר
סרס אשר לא עמד במבחן הצניעות
של ועדת הדירוג, אבל אפשר להציגו
באחריות המלאה של המציג.

עד לאחרונה זכה הדיוג זה למעמד
כמעט רשמי.
אבל, כפי שמסתבר להוליווד יותר ויותר
תר, הזמנים משתנים, ועימם המוסר, וגם
הערך של הדירוג. תחילה החלו כמה
במאים צעירים לזלזל בוועדה, ולא זו
בלבד שלא התנגדו ל"אקס", אלא קיב-
לו אותו בכרכה, הציגו את הסרטים על
אחריותם המלאה, וגם גרסו את הכסף
על אחריותם המלאה. הוליווד הבינה את
הרמו, והחליטה לחקות את הצעירים:
הכובות הסיור בגדים, הכוכבים הארי-
כו שערות, אלימות, דם וסמים היו למר-
כיבי חובה בכל מוצר מיסחרי הראוי
לשמו, והדירוג הוריד דרישותיו כדי
להכליל את הכל בתוכו.

הצלב והקומה. וכאן קם לו הרוב
השקס על רגליו האחריות, והתבטא
בקול גדול, מפיותהו של הכנסיה הקא-
תולית והפרוטסטנטית: "אנחנו, כך אמר
רו, איננו יכולים עוד לסמוך דינו על
דירוג שאיבד כל משמעותו!"

הוליווד שמעה את הדברים והודעוזה.
חרם כנסייתי הוא מכה לכלית נוראה
לסרט, והמצב דרש טיפול מיידי, כלומר,
פיטוריו של ראש-הוועדה הנוכחי, יוג'ין
דוגרטי (ממוצא אירי), ומינויו של ראש
ועדה חדשה, אהרון שטרן (נחשו את
המוצא). הכרזתו הראשונה של הממו-
נה החדש: "בבדוק בכל שכבות הציבור
מה הן הדרישות לגבי הדירוג, ולפי תר-
צאות הקטר נקבע את הדירוג החדש."
הביירוים החלו, אבל בינתיים מדרגים
עוד לפי הנורמות הישנות.
טיפול כזה מזכיר לעתים את ממשלת
ישראל.

תדריך

תל-אביב

*** התפשטות פארה ארצות-
הברית): מבטו הראשון של מילוש פור-
מן, הציבי, בארצו החדשה, אמריקה. מבט
של הומור, אהבת-אנוש ורגישות לדמותו
של האדם האלמוני מן הרחוב. יש כאן
רעיון שכדאי לנצל: אגדת צער הר-
רים-נעזבים.

*** לילה בקובלנקה (נת, אר-
צות-הברית): האחים מרקס, אם לא במי-
טב יצירתם, הרי במלוא כוחם: הברקות
מילוליות ומצבים אבסורדיים.

*** העירב (מקסיס, ארצות-הב-
רית): בדיחה על חשבון סרטי אימים
עם שלושת הגדולים: פיטר לורה, וינסנט
פרייס ובוריס קרלוף. למי שאוהב לרעוד
קצת ולצחוק הרבה.

ירושלים

*** יומנה האינטימי של אשה
נשואה (רוג, ארצות-הברית): קומדיה
עם חיצים מורעלים על חשבון הבעל
האמריקאי הממוצע. שאינו אלא רודף-
בצע ורודף-כבוד: על המאהב הממוצע.
שאינו אלא הומוסכסואליס: ועל האשה
הממוצעת, הבולעת את רוקה כדי לשי-
מור על נישואיה.

* מישחקי אהבה ותאוזה (ירו-
שלים, ארצות-הברית): אליזבת טיילור
ווארן ביטי, כסיפור אהבה עם כמה רבעי
הזמור, על רקע בתי-הימורים של לאס-
וגאס. מאיר לנסקי אינו מופיע.

חיפה

*** ריפוי חיים (פארה, ארצות-
הברית): בעיותיו של האמריקאי המו-
דרני, שאינו מוצא את מקומו בחברה,
אל בבית הריוו שהם הסוככה-האינטלק-
טואלית, ולא בקרב פשוטי-העם, הדוחים
אותו. ג'ק ניקולסון וקארין בלייק מצר-
יניים.

נרוב בדיחות
נשכח הצחוק

מירה ברקינרידג' (תל-אביב,
תל-אביב, ארצות-הברית) - כא-
שר כתב גור וידאל את הסאטי-
רה שלו על עולם הסרטים והבוהימה האמריקאית, וה-
עמיד במרכזה מבקר-סרטים מתוסכל החופך לאשה בגלל
סטימותו המיניות, כדי שבסופו של דבר יהפוך חזרה לגבר,
כדי לספק סטיות אחרות, שהעלילו עליו בינתיים, מעולם
לא חלם שהאיש אשר יביא את כל העסק הזה לבד הקול-
נוע לא יהיה מישהו אחר מאשר מבקר-סרטים מתוסכל.
מייק ("ג'ואנה") סארנה, זמר, שחקן ומבקר-סרטים
לשעבר, מצא ב,מירה ברקינרידג' של וידאל את החד-
דמנות האידיאלית להראות את כל חכמתו וידיעותיו בעור-
לם הקולנועי. ברוב התלהבותו לתעלולים ולהמצאות, שכח
את הסיפור על מירה, היוצאת לכבוש את הוליווד ולהש-
פיל את גבריה עד עפר. וכל מה שנשאר מן המקור הוא
אוסף של סקיצות קטנות, שאינן קשורות כל כך זו בזו,
אינן משיגות את המטרה של וידאל: סאטירה חברתית.
ומה מציע לנו סארנה תחת זאת? בדיחות: ארוול פלין
מנענע בחרבו ברוב כשרון בקטע מסרט ישן, וזאת כדי
להצביע על אהבתו העצומה של סארנה, ושל גיבור-גיבורת
הסיפור (מירה היא בעצם מירון, שעבר ניתוח) לסרטי
אותה תקופה. ג'ון יוסטון, ככוכב סרטים מזדקן, המנהל
בית-ספר לשחקנים בהוליווד, עורך באחת הסצינות מסי-
בה עם חבריו הוותיקים למקצוע (מיניהם אנדי דבין),

ראקל וולטש: איזה מין?

שגובה ישר מ, שדרות סאנסט", מי שידע, בוודאי נהנה.
קטעים קצרים מסרטיהם של לורל והרדי באים לספק
פואנטות למצבים שונים בסרט, ושוב מי שמתמצא בתול-
דות הקולנועי, יכול בהחלט לחייך. ואילו מי ואסט אינה
צריכה כלל להיעזר בימים ההם, היא מופיעה כאן אי-
שית, אלא שהחומר ההמוני והעסיסי שהיה לה פעם,
הולך כאן לאיבוד בין התפאורות, הצבעים והניצבים הסובי-
בים בכל הכיוונים.

אפשר גם
בלי האנולט

פישקה במילואים (מוגר-
ב, תל-אביב, ישראל) - אין דבר
קל יותר מאשר להוכיח שסרט
זה הוא אחד המנוחכים ביותר שעלו על בדי הארץ במשך
השנה, אם לא המנוחך ביותר. שום דבר אינו עולה בו
כראוי: שפתיים מתנועעות לחוד, וקולות הנשמעים מן
הרמקולים אינם שייכים בשום פנים ואופן; שחקנים נבוי-
כים אינם שוכחים לרגע את המצלמה המציצה בהם מן
הפניה ועושים המוני עוויות מיותרות בהחלט; סיפור אוויר-
לי שאין בו אף רעיון אחד הראוי לשמו, וכן הלאה.

אלא שכל זה מחוויר ומאבד את חשיבותו נוכח עצם
תגובת הקהל למראה ההרפתקות של בחור-הישיבה פישקה
וחבריו, היוצאים במסגרת המילואים בצנחנים ללכוד מנהיג
פידיאין. ואכן, שעה שכל המבקרים מפליגים בניתוחים
מתוחכמים על חסרונותיו של פישקה, יושב הקהל באולם
ומתגלגל מצחוק, למראה רופאה ותוקעת אצבע לישיבה
של היילים, או נוכח פישקה, המתחפש בצורה הפחות
משכנעת שאפשר לתאר, ל"התיכה" מסעירה.

ומה כל זה מלמד? שיתכן ותמפיק מיכאל שוויילי,
הזוכה למבטיהם המזלזלים של אנני-הטעם, הצליח באמת
להבין מה הוא טעם הקהל.

עם קצת מזל, ועוד כמה סרטים כמו, "פישקה במילו-
אים", עשוי שוויילי לפתח בישראל משחו הדומה לתעשיות

אחד מהחבר'ה: מתחפש לחתיכה

המערבונים של איטליה, ואם זה לא יפאיר את שמנו ברחבי
העולם, זה לפחות יספק תעסוקה להרבה יזיים עובדות
באמנות השביעית. לזכותו של מיכאל שוויילי צריך לפחות
לומר, כי אינו טוען אף פעם ש"פישקה" הוא האמלט,
להבדיל מכמה ישראלים אחרים, הפוזלים בחשאי לקופה,
אבל בציבור קוראים רק את שקספיר.

דם, יזע
ודנועות הקהל

אדיוס סאבאטה (אופיר,
תל-אביב, איטליה) - אחד ה-
דברים הבטוחים ביותר שאפשר
לומר על מערבון איטלקי הוא, שאין בינו לבין שאר המער-
בוניים האיטלקיים שום הבדל מהותי. כולם נראים כמו
מאקארוני שיצאו מאותו בית-חרושת, ודמינם המוגבל של
העושים אותם הגיע ליובש כזה, שאינם מסוגלים אפילו
להמציא שמות חדשים למוצרים שלהם.
לכן, כל מי שמצפה לראות את סאבאטה - לי ואן-
קליף - בסרט זה, יצטרך להסתפק ביול ברירה. אולם
פרט לכך, ההבדלים מעטים. לוליניים מכסיקניים קופצים
על גנות ומעופים סכינים, ליצנים מכסיקאיים ממורים בדי-
חות במיבטא אנגלי קלוקל, הנבלים מדברים במיבטא גר-
מני, ואילו סאבאטה עצמו הוא התגלמות "ספרמן" במערב
הפרוע.

פראנק קראמר (במאי איטלקי, המסתתר מאחורי כינוי
אנגלי) עשה כבר הרבה מאד תבשלים מסוג זה, וכנראה
שהעניין נאמס גם עליו לחלוטין, משום שגופעם זו הוא
שכח להוסיף מלפל ומלח, שכח לבחוש את הנתונים הקבו-
עים שלו, והוציא מתחת לידיו את אחד היסרטים שיכול
היה לקבל פרס בתחרות של "אמנות האבסורד", כי דברים
ברורים ומובנים כמעט ואין בו.
אם אתם דווקא רוצים לדעת מה קורה כאן, ובכן:

יול בריןר: מזל שאין ראי

זחו הסיפור הלעוס על המהפכנים המכסיקאיים, תרוצים
לגנוב זהב כדי לרכוש נשק, על העושק האוסטרי היורד
לחיי ה"פאיונוס", ועל סאבאטה, המצפץ על כולם, הורג
את כל אלה שלא מחייכים יפה, וניצל מאיבוד-לדעת רק
משום שאינו מתבונן בראי.